

MOZAIK

GERONTODOMAĆICA

Zorica Žagar (56) iz Gerova: 'Najsretnija sam kad starom čovjeku uljepšam dan'

Zahtjevan, ali lijep i nadasve human posao već 15 godina radi gerontodomaćica Zorica Žagar (56), koja brine za čak 24 starija mještana svog rodnog Gerova. Ne posustaje doprijeti do svojih štićenika ni kad uske cestice zamete snijeg, ako treba probija se do njih i pješice.

Objavljeno prije 2 tjedna | 26. 11. 2023.
Autor **Gordana Arh**

Zorica Žagar i Marija Vrus (foto: Gordana Arh)

S gerontodomaćicom **Zoricom Žagar** razgovarali smo nakon napornog radnog dana, koji je za nju počeo uobičajeno rano. Još za mraza sjela je u svoj auto i odvezla se do umirovljenika koji živi sam i kojem jednom tjedno počisti kuću.

"Kod gospodina **Krešimira Malnara** sam najprije sve pomela, počistila, prebrisala, napravila mu veš mašinu, donijela mu sedam kanti drva u kuću. Otišla sam mu i u trgovinu i platila mu režije, a na kraju smo još izgubili ključ koji smo oboje tražili kao skriveno blago", otkrila nam je kako joj je počelo radno jutro.

Potom se, priča nadalje, odvezla kod gospođe **Andelke Andlar** koja je slijepa i gotovo nepokretna. "Ta mi je gospođa jedan od zdravstveno najtežih slučajeva i kod nje se obično zadržim oko tri sata. Najprije obavimo njezinu osobnu higijenu, potom i kod nje počistim, pometem i sve prebrisem. Ona vam samo sjedi i tako provodi samotne dane, jedino može slušati radio."

"Silno mi ju je žao, ali na svu njezinu muku ja je uporno pokušavam natjerati da se malo pridigne i pokuša napraviti koji korak da potpuno ne zalegne i onemoća. A starija je gospođa i sve ju boli, razumijem da joj je teško", priča nam.

ŽIVOT POČINJE S 50!

Mi smo medij zajednice. Razbijamo predrasude o starenju i starosti – živimo. Pratimo teme zdravlja, zdravstvene, obiteljske i mirovinske politike, politike, kulture, zabave, znanosti i životnog stila. Želimo vas ohrabriti, povezati i inspirirati kako biste zdravije i aktivnije uživali u životu. Poštujemo različitosti, promoviramo toleranciju i potičemo argumentiranu raspravu. Naš moto je: Živite brzo, umrite stari. Jako stari.

EPP

Još su malo popričale, a onda se zaputila dalje i najprije kratko navratila jednoj štíćenici koja joj je bila usput pa je provjerila ima li drva i treba li joj štogod. Nakon nje, žurno je produžila put prema svojoj najstarijoj štíćenici **Mariji Vrus**, koja ima 93 godine i za koju kaže da je "vitalnija i vedrija od svih".

"Gospođi Mariji odem u trgovinu i malo joj počistim, ali ona još uvijek svoje kućanstvo može držati jako urednim. Još uvijek ima žarku volju peći kolače s kojima me često dočeka, a do lani je još i šivala. Imala je težak život, a ne mogu vam opisati koliko je pozitivna i od nje još nisam čula da joj je nešto teško."

"Njoj vam zapravo najteže pada samoća jer neizmerno voli pričati, s njom uvijek saznam nešto novo iz života naših starih. Toliko je još bistra i vitalna, da me steglo oko srca kad mi je rekla neka ju prekinem svaki put kad počne govoriti o nečemu što mi je već ispričala. A ja joj nikad nemam srca to reći, pustim je da priča", otkriva nam ova empatična gerontodomačica.

Raštrkani zaseoci

Osim u srcu mjesta Gerovo, goranskog naselja koje pripada Gradu Čabru, gospođa Zorica svoje štíćenike obilazi u brojnim zaseocima, a to su Vode, Smrečje (gdje je i njezina obiteljska kuća), zatim Mali Lug, te Hrib i Gerovski kraj.

"Dnevno napravim i po 20 kilometara. To je ljeti sve u redu, ali zimi, budući da kod nas zna pasti dosta snijega, na sve se moguće načine probijam do svojih štíćenika. Strah me jer su to kilometri kroz šumu bez ijedne kuće putem, već sam jednom tako ostala zaglavljena pa su me jedva našli i izvukli mi auto. Bude svakakvih situacija, nerijetko pješačim", rekla je.

Zorica Žagar obilazi štíćenike (foto: Gordana Arh)

I sam posao, koji radi u sklopu programa "**Pomoć u kući**" financiranog sredstvima Ministarstva rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike i Grada Čabra, a koji je u nadležnosti Crvenog križa Čabar, zimi je u ovom planinskom kraju znatno otežan. S jeseni temperature padnu ispod nule, na snijeg zna pasti kiša, a onda smrznute okućnice i gospođi Zorici nije lako štíćenicima čistiti snijeg ispred kuća i nositi drva u kuću.

"Imam jednu štíćenicu koja više ne može iz kuće jer je na štakama, a do ulaznih vrata vodi 40 stepenica. Kad sve zaledi, ja ni sama ne znam kako idem gore-dole po tim stepenicama s punim naramkom drva. To su ti problemi našeg posla, često bi trebala jaka muška ruka, ali evo, snalazim se ja nekako i sama", rekla je i nasmijala se kad smo joj rekli da je zasigurno u dobroj kondiciji.

Samo dvoje štíćenika mlađe od 80 godina

Samo dvoje ljudi o kojima brine gospođa Zorica mlađe je od 80 godina, većina je bliže devedesetima. "O nekima brinem već 15 godina, otkako sam počela. Ah, da samo znate kolike sam ispratila na onaj svijet. Koliki su samo meni povjerali neke tajne, tajne koje ni vlastitoj djeci nisu rekli. A tek koliki su mi dali napatke gdje se što nalazi, od odjeće, novaca

nadalje, da sve znam na dan kad umru. To su teški susreti i težak posljednji rastanak", priznaje nam.

Imala je, prisjetila se, jednu štíćenicu koja je imala nepokretnu kći i koja se molila da kći umre prije nje, jer nije mogla podnijeti pomisao da bi kći mogla ostati sama bez njezine 24-satne pomoći. "Ona ju je dostojanstveno njegovala pune 54 godine, zamislite vi što je to za jednu majku. I ona je doista zahvalila nebesima kad je kći otišla prije nje, da bi koju godinu kasnije i ona mirno pošla na drugi svijet. A mene stegne svaki put kad mi zauvijek odu, neke od njih i pomognem urediti za vječni počinak", ispričala nam je.

Problemi kraja i ovog posla

"Skoro svaki treći stanovnik je u ovom kraju umirovljenik, a mi brinemo samo o socijalno najugroženijima. Nekoliko mojih štíćenika moje usluge i doplaćuje, pa im pola onda sufinancira Grad. Nekoliko njih si uslugu plaća privatno, u cijelosti, što im izađe nešto ispod 9 eura po satu. Onda me zovu da dođem ovisno o tome koliko im, i ako im, ostane od mirovine."

"Mirovine tu su male, to je posljedica toga što su ti ljudi mahom radili u nekadašnjoj Tvornici krep papira Gerovo, tvornici odjeće Rio, ili pak radili u tvornici namještaja Goranprodukt/Finvest, a plaće su im bile male. To su vam mirovine od nekih 220 eura, do oko 500 eura, ali ti si već plaćaju sami. No, puno je više ljudi u kraju koji zapravo trebaju ovakav oblik pomoći, a mi zbog propisa i ograničenih financija ne možemo udovoljiti njihovim zahtjevima."

Najteže njenim štíćenicima pada, kaže nam, samoća. "Neki nisu imali djecu, drugima su djeca odselila i ne mogu često dolaziti. Čak i oni kojima su djeca ostala u kraju, dugo u danu rade i nema ih do navečer, kad opet imaju svog posla. Tako mene ti moji stariji čekaju na prozorima i boje se da ću zakasnuti i minutu od dogovorenog. Ne mogu mi ponekad riječima opisati koliko im znači razgovor sa mnom."

"Imala sam jednog gospodina koji je kasnije otišao u starački dom i teško smo se rastali. I danas me njegove kćeri, kad god ga posjete, nazovu na video poziv jer me on želi čuti i vidjeti. Šaljemo si i razglednice i to ga silno raduje", povjerava nam ova neumorna i požrtvovna žena koja posao radi predano i svim srcem, bez obzira na gotovo minimalnu hrvatsku plaću.

Sve je više potrebitih

Pohvalila je potom rad ravnateljice **Eleonore Piščević** koja je u godinu i pol, otkako je na čelu Crvenog križa, unijela brojne promjene nabolje i ide korak dalje za zaposlenike i štíćenike te apelira prema Ministarstvu rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne skrbi koji sufinanciraju uslugu pomoći u kući, da im spremnije izlaze ususret.

Samo riječi hvale ima i za svoje kolegice **Renatu i Juditu**, a osobito gerontodomaćina **Željka Broveta** koji odradi puno fizičkog posla, dostavlja besplatne obroke štíćenicima koji su stekli pravo na njih, a iz 20 kilometara udaljenog Čabra gospođi Zorici donosi i lijekove, koje ona dalje dijeli svojim štíćenicima u Gerovu.

Svi se zaposleni na terenu slažu da je **potrebitih starijih mještana** u Gradu Čabru **više od brojke koju država odobrava financirati**. Toplo se nadaju da će Ministarstvo pozitivno odgovoriti na njihove apele i da će za ovaj kraj, gdje starija populacija gotovo prevladava, imati više sluha.

I njezini su sinovi morali odseliti

Gospođa Zorica i sama je na vlastitoj koži iskusila što roditeljima ovog kraja znači odlazak djece u gradove, najprije vrlo mladi odu na školovanje. Nakon škole mnogi odu i izvan granica, u potrazi za poslom odnosno nekim boljim i lakšim životom.

Govoreći o svom poslu, na niti jednu poteškoću naša sugovornica nije tako teško uzdahnula kao kad nam je povjerala da pakira sina Marina koji odlazi na rad u Austriju.

"Imam tri sina, i svi su završili fakultete. Ivan je magistar sanitarnog inženjerstva, Marin je inženjer prometa, a Nikola inženjer strojarstva. Nikola je odmah ostao u Zagrebu gdje živi i radi, a Marin je dugo tražio i čekao posao ovdje u Čabru. Nije ga mogao naći, pa odlazi u Austriju, sve je dogovorio. Naravno da mi je teško, a opet mu želim da potraži svoju sreću i boljitak. Ivan isto još traži posao, zasad ne želi otići iz kraja, nada se i dalje poslu i ostanku bliže meni i suprugu Ivici, koji je već dvije godine u mirovini", povjerava nam.

Lavovska borba za bolje sutra

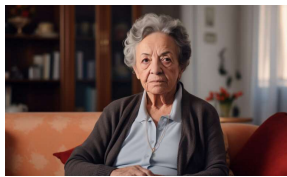
Požrtvozna gospođa Zorica lavovski se borila kroz život. Radni vijek je započela u Poljoprivrednoj apoteci u Gerovu, zatim je nekoliko godina radila na zamjeni u tamošnjoj pošti, a potom se odlučila na poduzetnički pothvat te je bila vlasnica kafića u Smrečju. No, kad je ostala trudna s blizancima, shvatila je da ugostiteljski posao više neće moći raditi punim kapacitetom, pa je kafić zatvorila.

Nakon toga, prijavila se za ovaj human posao i postala omiljena gerontodomaćica u svom kraju. Nju, uvjerali smo se, ništa ne može oraspoložiti kao njezini zadovoljni štićenici. "Sretna sam kad su svi dobro i nasmijani i kad znam da sam im barem malo olakšala i uljepšala starost", rekla je na kraju našeg razgovora koji nam je ostavio ugodnu toplinu u srcu.

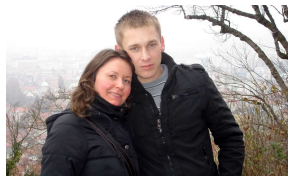
Ovaj prilog je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.

SVE O TEMI: #GERONTODOMAĆICE #GORSKI KOTAR

PROČITAJTE I OVO

Mirna (84): 'Ne želim na operaciju kuka, bojim se troškova'

Kristina Tomac (34): 'Nitko iz mog društva nije se zaposlio u Gorskom kotaru'

'Pravo na pomoć u kući je spas za starije Gorane, ne moraju u starački dom'

VIŠE S WEBA

NI FRANCUSKA, NI PEČENJE, NI KOLAČI: Znaete koje je hit blagdansko jelo u Hrvatskoj ove godine? Iznenadit će vas

Oglas

E7A, električni motor nove generacije koji će Renault razvijati s tvrtkom Valeo

ZA PROIZVODOM IZ HRVATSKE OTIMAJU SE DO NJEMAČKE: 'Najbolji izum ikada, ovo će pokupovati na tisuće ljudi'

Oglas

Za Novu godinu 44 grada i općine - bez vatrometa

VELIKA NOVOST U ZET-OVIM TRAMVAJIMA: 'Kad sam čula što su uveli, mislila sam da je šala. Ali ne...'

Oglas

Zdravo Kraljice

OVAJ BOŽIĆ BI MOGAO BITI DRUGAČJI OD SVIH DOSAD: Evo što će nas dočekati za samo par dana...

Oglas

Unatoč našim grijesima On nas ljubi: Ne izbjegavajte susret s Njim

Potresno pismo bake koja ne smije vidjeti unuke: 'Skidamo fotografije s interneta i tako pratimo njihovo odrastanje'

Sponsored by Midas

MOJE VRIJEME
ŽIVOT POČINJE S 50

[IMPRESUM I KONTAKT](#) [UVJETI KORIŠTENJA](#) [RSS](#)

 [Postavke privatnosti i kolačića](#)

Upravlja Google. Usklađeno s IAB-ovim TCF-om. ID CMP-a: 300

© 2014 - 2023 Moje Vrijeme®